

PREGÓ SETMANA

SANTA

ONTINYENT 2025

ANDRÉS NAVALÓN

INSA

05/04/2025

“Tanto amó Dios al mundo que entrego a su hijo unigénito para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna”.

Aquest versicle de l'evangeli de Sant Joan ens parla d'amor, de sacrifici i d'un regal que Déu ens fa. Em va parèixer d'allò més apropiat perquè del que vaig a parlar-vos és de l'amor.

Amor a les tradicions, amor a les amistats, amor a la família, amor als germans. I quin signe d'amor sense límits hi ha més gran que el calze que Juan Montés va escollir per tal de que fora el protagonista de l'anunci de la nostra setmana santa? Perquè aquest calze i la forma consagrada representen l'acte que li dona sentit a la nostra fe, un sacrifici que actualitzem a cada eucaristia que celebrem, com la de hui, sense anar més lluny.

Tot un encert per part de l'autor, que va acceptar aquest encàrrec de la Germandat del Temple, confraria jove però amb moltes ganes d'engrandir la nostra setmana santa.

Gràcies per la teua obra Juan, ens has recordat que, moltes voltes, el més important s'amaga en allò més senzill.

Presidenta de La junta de Germandats i Confraries, Conchin Donate,

Consiliari de la Junta, en Antonio Ferrando,

Regidors i regidores de la corporació municipal,

Presidents i presidentes de les diverses Germandats i confraries de la Setmana Santa,

Cronista Oficial de la ciutat, Alfred Bernabeu,

Confrares i confrasses,

Estimats familiars i amics,

Bon dia a tots.

No puc començar aquest pregó sense contar que, tan prompte Juan es va assabentar de que jo seria el pregoner, em va parlar i comentàrem que era una bonica casualitat tornar a coincidir, uns anys després: ell, fent l'obra pictòrica que seria la base del cartell d'unes festes del nostre poble, i jo parlant, encara que en esta ocasió pregonant la festa en compte de presentar el seu cartell.

Doncs bé, aquesta coincidència a més a més, es produeix en un dia especial per a mi i la resta de la meua família. De fet, el cap de setmana no podria ser més especial.

Ahir va ser el meu aniversari, i per a celebrar-ho vam tindre un dinar de dos-centes persones! Bueno, per a ser sincers, el dinar va ser de la boda d'un dels meus millors amics. Però també és casualitat començar el cap de setmana en el que has de pregonar la Setmana Santa d'una manera tan intensa!

A banda d'això, aquest és un dia assenyalat per a la meua família perquè hui celebrariem l'aniversari de la meua iaia Lolita, la mare de ma mare. Ella ens va deixar fa ara 4 anys, després d'haver passat el pitjor de la pandèmia i, com diem nosaltres, quan va estar segura que tots els seus fills i els seus nets estaven bé.

Permeteu-me que en aquest pregó tinga un recordatori especial per a aquella dona, menuda en tamany però immensa en sabiduria i amor pels seus. Tinc gravada a foc una ocasió, assegut al seu costat, en una d'aquelles nits que ens quedàvem amb ella "de guàrdia", quan ja estava més delicada.

Recorde que em va fer un comentari que em va descol·locar: I tu, no t'has plantejat fer cap pregó per a alguna de les festes del poble? Ta mare a la teua edat crec que els havia fet tots ja!

Ja podreu imaginar-se la meua cara que era una cosa aixina com: Hola? A què ve açò ara?

Doncs bé, abuelita, per fi ha arribat el dia! Espere que des d'allí dalt, al costat del nostre Morenet i la nostra mare la Puríssima estigues ben somrient, orgullosa de que estiga ací, gràcies a tota la tasca plena d'amor que vas fer per educar-nos als teus fills i als teus nets.

Quan em pare a pensar en les primeres imatges de la setmana santa ontinyentina, els meus primers records... em ve al cap la plaça del Barranquet amb m'auela i ma mare, veient la processó del sant soterrar.

De xicotet sempre em meravellava aquella desfilada de persones amb els rostres tapats, que anaven pel carrer amb el ritme que marcaven colles de tambors o de bandes de música.

Personalment, el ritme pausat de la percussió i les cornetes, al més pur estil andalús, era el que sempre m'ha agradat perquè em recordava a les processons d'altres terres de la geografia espanyola. Fins i tot recorde algunes ocasions en què una dona dedicava saetes a algunes de les imatges que eren processonades. Des del meu prisma infantil aquestos matisos eren els que diferenciaven estes processons de les altres que es realitzen al poble.

Malgrat açò, i passats uns anys, amb la perspectiva que et donen els anys i algunes canes... la veritat és que gaudisc per igual de les melodies de les marxes processionals.

A banda de la música, altra cosa que em deixava fascinat eren les vestimentes de nazarenos, però em cridaven l'atenció aquelles persones que desfilaven a cara descoberta i arrossegant unes llargues capes negres... Per a mi, estaven fora de context i li preguntava a la meua iaia qui eren aquestes persones, i ella em contestava: són els llauradors. I clar, ja podreu imaginar que el meu cap encara estava més confós. Sols sabia que no m'agradava aquella falta d'anonimat.

Però al igual que amb la música, els anys em van portar a apreciar el valor d'aquestes vestimentes, les nostres ròssegues, per tot allò que representen i el sentiment d'identitat pròpia del nostre poble.

Altra imatge que tinc guardada a foc és la de la vil·la, dijous sant, de nit, quan els fanals s'apaguen i el silenci envaeix els carrers de la part més antiga del poble, inusualment plens de gent. Si hem de ser sincers, el silenci ve precedit d'un incessant ssshhh per part dels presents, però és cert que poc a poc, la gent es calla i espera expectant l'arribada del començament de la Processó del Silenci.

Des de la primera volta que vaig anar, i sempre que la salut o l'oratge m'ho han permés, he acudit als estrets carrers per endinsar-me, per un ratet, en una experiència que et fa viatjar en el temps. La meua més sentida enhorabona a tots aquells que ho heu fet possible. Gràcies.

Açò que he volgut compartir amb tots vosaltres són els records d'algú que s'ha criat a Ontinyent, al si d'una família catòlica practicant que, si bé no participem de cap confraria activament, ens agrada participar dels actes com a espectadors, assistir als oficis religiosos, etc.

Ho dic perquè tenim un bagatge cultural i religiós que ens fan estar oberts a una realitat religiosa, devocional i festiva que encara que als anys huitanta va patir “una desfeta” com bé va dir el meu predecessor en el càrrec, Salva Sanchis, es manté arrelada a la nostra ciutat.

O tal volta no està tan arrelada com ens pensem?

Com bé vos he dit, quan pense en la nostra setmana santa, els primers records que em venen al cap són els de les processons. I reflexionant en el pregó em va assaltar un dubte: en què pensarien els nostres xiquets i joves si se'ls preguntara per la setmana santa ontinyentina? Ja imaginareu que en açò de poder contactar amb joves i xiquets tinc un poc “d'inxufe”.

Així és que em vaig llançar a preguntar als meus alumnes de secundària i a alguns cursos de primària. A ells els vaig demanar que pintaren i escriviren en un full en blanc.

Voleu saber què és el que els venia al cap quan els preguntava sobre la setmana santa sense especificar res?

Comentari sobre les imatges: es veu que els xiquets coneixen la temàtica de la setmana santa, saben sobre els “caputxinos” i que es processonen imatges, la relacionen amb les vacances de Pasqua. També la relacionen amb la representació de Jesucristo Superstar. Alguns comenten sobre la processó del silenci. Fins i tot, destacar el cas de Colòmbia, on encara es conserva una vella tradició que seguíem en Espanya que era la de viure

aquestos dies com un moment de dol en els que no es podia escoltar música a no ser que fora sacra.

I clar, em faltava altra pregunta. Què dibuixarien sobre la setmana santa ontinyentina???

Doncs el que més em vaig trobar va ser açò: es veu una pàgina en blanc.

Quan jo els preguntava si de veritat no sabien res sobre la setmana santa del nostre poble, ells no sabien ben bé què contestar. Aleshores els oferia dibuixar coses que ells feren en Pasqua amb les seues famílies.

I el resultat era un poc diferent, encara que no massa...

Es mostren dibuixos sobre menjar la mona de Pasqua, les casetes, el diumenge de rams, però res més.

Per tant, la pregunta que em venia a mi mateixa al cap era: ací què passa?

Perquè és cert que a la meua escola quan de vegades parlem amb els xiquets de les festes i tradicions més conegudes del poble, com les de la Puríssima sí que saben dir-me coses: que si el bou, que si l'ofrena, la missa del descobrir... i la meitat d'aquestes coses les sabien perquè al nostre cas, el Moviment Juvenil de Santa Maria les inclou dins de les seues activitats i ajuda a que els nostres xavals tinguen vivència de les nostres festes.

D'altra banda, la cosa canvia quan els preguntes per les festes de Moros i Cristians. Vos sorprendrà saber que molts d'ells ni tan sols han vist l'acte més espectacular i el més vistós com és l'entrada! I quan t'interesses pel motiu, en la majoria de casos la resposta és clara: no estem al poble. L'estiu és època de viatges, de tornar al poble dels pares, d'anar a la platja...

Afortunadament, vivim un temps o un cicle econòmic que està permetent a la gent fer desplaçaments, poder tindre unes despeses en oci i turisme que en altres moments no hem tingut.

I buscant explicacions, a la setmana santa li passa el mateix que a les festes d'estiu: sempre es celebren en temps de vacances. I ahi ja entrem en terrenys certament pantanosos...

Perquè no s'enganyem, la primavera és la millor època per viatjar, vages on vages, i els ho diu algú que no ha estat els dos últims anys en setmana santa per aprofitar ocasions d'estes que possiblement només passen una volta a la vida. Té igual si ten vas a Uzbekistán, a Nova York, a l'Índia, Noruega o al Japó... les nostres festes han de

competir amb l'atractiu de conèixer noves terres i cultures. O de conèixer la setmana santa d'altres parts del nostre àmbit nacional!

I aleshores, què podem fer per tal d'arrelar les nostres festes?

La Societat de Festers fa menys de dos anys va realitzar una aposta per tal de donar a conèixer les festes de Moros i Cristians als nostres xiquets i xiquetes, i va ser tot un èxit, arribant a tindre titulars com aquestos:

Es mostra la primera plana de periòdics locals amb titulars sobre la Desfilada Infantil del Mig Any.

I jo, que sóc un atrevit, deixe en l'aire una idea, tal vegada un tant "loca" però... per què no plantejar-se potenciar el coneixement de la Setmana Santa ontinyentina des de les escoles?

Es mostra imatges de centres educatius andalusos amb processons escolars.

Tal vegada els membres de la comunitat educativa ontinyentina en general haurem de plantejar-se en què estem posant els nostres esforços.

Al llarg d'aquestes setmanes, mentre escrivia el pregó, una idea em rondava el cap... i és que estimats confrades i confreres, vos ho de dir... aneu a contracorrent! I he de donar-vos les gràcies per fer-ho, des d'una doble vessant: com a ontinyentí i com a cristià.

Com a ontinyentí, perquè la vostra és una gran tasca: mantenir la nostra cultura i les nostres tradicions té molt de mèrit, i és per això que el nostre poble ha d'estar-vos agraït.

Com bé va dir a la seua ponència el cronista oficial de la nostra localitat, Alfred Bernabeu, la celebració de la setmana santa és una tradició que s'estén per segles a la nostra localitat. Si les nostres festes patronals tenen importància com demostra el ressò que tenen entre els altres pobles (fins i tot podríem dir que ens defineixen com a ciutat, com la forma de viure la festa dels ontinyentins), la setmana santa també ens imprimeix caràcter, encara que aquest és diferent.

I és que com bé sabeu, l'origen de la paraula confraria ja ens parla de l'esperit de germanor que es viu al si de les vostres organitzacions. Amb la vostra activitat esteu actuant com els nostres avantpassats, portant l'evangeli al carrer, a la nostra societat, no només amb els passos escultòrics, sinó amb la vostra manera de realitzar totes les activitats del calendari.

A nivell cristià, les confraries es creen per fer manifest el carisma catòlic de l'ajuda als altres i el socors mutu, ja sabeu: "estimeu-vos els uns als altres com jo ho he fet amb vosaltres".

Altres aspectes pel qual aneu a contracorrent? Vivim en un món ple de pantalles, tenim totes les distraccions que vulguem a l'abast de la nostra mà: imatges, paraules, música, soroll... i on queda això d'escollar-se a nosaltres mateixa? ... Els adolescents li tenen pànic.

Moltes hores pujant fotos a Instagram, vídeos al tik-tok, ... però quan els fas preguntes de l'estil: qui eres? Què et defineix? Cap on vols encaminar-te? No ho saben! I no és que esperes respostes filosòfiques, transcendents o d'una complexitat que per edat no els corresponen, no. És que simplement, la gran majoria d'ells no tenen temps de plantejar-s'ho... I pensant-ho un poc, m'atreveiria a dir que cada vegada més adults tampoc tenen temps de reflexionar sobre aquestes preguntes.

I la setmana santa, aquest temps tan especial, ens dona això que (sense saber-ho) tant anhelem i que moltes voltes la societat no s'atreveix a tindre: pausa, silenci i soledat per a pensar. Qui de vosaltres no ha aprofitat el recorregut de la processó, mentre sona el ritme ferm de la percussió per llançar una pregària per algun malalt, una acció de gràcies per alguna bona notícia ... o simplement ha intentat tindre la ment en blanc i deixar-se portar per la música?

I és que celebrar la setmana santa és anar contra el món actual: front al soroll, silenci; ... front a la pressa i el stress, pausa i ritme lent; front a la banalitat i la superficialitat de les fotos i els "likes", ... recolliment i interioritat; front a la virtualitat i el dubte del que és fals o vertader, ... FE. I com no! Front a la individualitat cada volta més imperant, vosaltres poseu la comunitat, el grup, la germanor.

I el sentiment de germanor de les confraries s'explica des de la fe i la convicció de que allò del que es participa excedeix el que som. Cada volta que ixiu al carrer, a participar d'una processó o d'un viacrucis, ho feu representant una germanor, bé siga amb l'anonimat d'una vestimenta de nazareno, vestint de negre amb toca i mantilla o portant amb orgull una ròssea.

Vosaltres sou els veritables pregoners de la passió, mort i resurrecció de Jesús pels nostres carrers. Sou els hereus d'una tradició que, com bé va comentar Alfred a la seua ponència, va tindre com a nucli de fundació els diferents oficis tradicionals. I com no, aquests oficis solien ser els que en multitud de casos s'heretaven de pares a fills.

Hui en dia, malgrat que no cal pertànyer a un ofici concret per tal de poder formar part d'una confraria, sí que és cert que es manté una gran tradició familiar, i aquest és altre dels nostres elements característics, combinat amb el de donar-se i servir als altres.

Perquè Setmana Santa és planxar les ròssegues en família, com es fa a casa d'Isabel i Gonzalo; però també és organitzar l'assaig de les cornetes i els tambors com fan Vicent i Montse, o com Alejandro i Santi al pati del meu col·legi; setmana santa és preparar les andes per a poder processonar el sant calze, com em contava Gonzalo el ràpit; i com no, tindre cura i netejar les imatges, engalanant-les i decorant-les per a les nostres processons. Quanta feina per preparar tots els actes als quals es participa, i tota ella feta per amor, sense esperar res a canvi més que un somriure dels altres germans de la confraria o la simple satisfacció personal de que s'està col·laborant amb algo que és més que el propi individu.

Altre exemple més de com vosaltres no voleu pujar-se al carro de l'individualisme i de l'èxit personal.

Vos vull donar gràcies de nou pel vostre exemple, donant testimoni del sentit ampli de la paraula estimar, per anar "a contracorrent". Especialment perquè en aquests dies que vivim, ser cristià "no està de moda" i vosaltres teniu la valentia de reivindicar la nostra essència, el relat que dona sentit a la nostra religió, l'acompliment de la promesa de salvació en la resurrecció de Crist.

Queden escassos dies per a que anuncieu amb els tambors i panderos que anem a començar les nostres celebracions, i que les processons del diumenge de rams ompliguen els nostres carrers des de diversos punts, acompanyades per parroquians i diverses confraries, com la del Crist de la Palma.

L'entrada triomfal de Jesús a la ciutat donarà pas a un moment íntim, de recolliment i espiritualitat, del que participaran totes les confraries en el viacrucis de la vesprada.

I rememorant els dies que el nostre Senyor va passar a la ciutat santa de Jerusalem, arribarem a una de les nits més especials de l'any, carregada de simbolisme. I és que, en acabar les missa del dijous sant, també coneguda com la de llavatori dels peus, a Ontinyent conservem una tradició preciosa, la de visitar els monuments eucarístics.

De nou, el calze i la forma del sacrifici: la sang i el cos de Crist, protagonitzen espiritualment el sentir d'un poble, d'una comunitat viva, que reviu l'entrega del Salvador per tots nosaltres.

A més, aquesta nit de dijous sant, mentre camines pels carrers del poble es sent la matraca del campanar de la vila, testimoni sonor de que alguna cosa està canviant, s'aproxima un moment clau.

I què bonic, que després de visitar els monuments, tinguem l'oportunitat de recordar la Soletat que va viure Crist a Getsemaní on, entre les oliveres, i a soles va haver d'acceptar el destí que Déu li tenia preparat.

Quina gran tasca feu les confraries en l'organització de la processó del silenci. Ja vos he dit que des del primer dia que vaig assistir em vaig quedar captivat per l'ambient, però a més, per la meua formació d'historiador, he de dir-vos que té molt de mèrit aconseguir portar-nos a aquells temps, segles enrere, en què els carrers no comptaven amb il·luminació i les persones aprofitaven qualsevol font de llum per tal d'orientar-se pels carrers empedrats.

El tabal, amb el seu retoc tan característic, amb pauses vertaderament dramàtiques entre cada toc, marca el ritme d'una silenciosa processó, la qual només es veu desafiada pel

so de les cadenes que arrossegueu alguns penitents, o dels raspar dels taulons de fusta d'aquells que seran condemnats a mort amb Jesús.

Tancant la processó, solemne i majestuosa, la magnífica escultura del mestre Benlliure, la figura de la Mare de Déu de la Soletat, com no podia ser d'altra manera, recordant el dolor i la por d'una mare que pateix en silenci pel seu fill. Només les que sou mares sabeu el patiment que comportem els fills, i estic segur que qualsevol ontinyentina és capaç de posar-se a la pell d'aquesta figura.

La nit del dijous tocarà a la seua fi, i passarem al divendres de matí, que és un espai de temps ple d'actes, però d'entre tots m'agradaria destacar el de l'encontre dolorós, protagonitzat per les confraries de La Dolorosa i Nuestro padre Jesús nazareno, recreant aquell moment tan increïblement amarg que patiria la mare de Déu al vore al seu fill carregant amb la creu.

I ja de vesprada, els meus records de la infantesa tornaran a fer-se presents al pas de totes les confraries de la nostra localitat.

Quina satisfacció vore desfilar a totes les germandats i confraries a la mateixa processó, la del Sant Soterrar. En un únic esdeveniment teniu la grandesa de contar-nos a tots els ontinyentins la narració de la Setmana Santa.

Recordant la seua entrada triomfal, el Crist de la Palma, seguit dels cavallers del Temple ens portaran fins a la ciutat Santa de Jerusalem, on comença el relat de la passió: l'Oració de l'hort, on es produeix la captura de Jesús i els posteriors Assots que rep lligat a la columna.

Després Pilatos el presentarà al poble jueu: “Ecce Homo” seran les paraules que portaran a Crist al munt del Gòlgota. En el seu recorregut caurà deixant la seua imatge a la Santa Faç. Nuestro Padre, Jesús nazareno carregará la creu mentre la Dolorosa observarà el seu pas.

Aquest calvari acabarà en la crucifixió, on el Crist de l'expiració li dedicarà a la nostra senyora del patrocini aquelles paraules que tantes voltes hem escoltat: ahi tens al teu fill. Jesús morirà a la creu, no li tocaran cap os i el portaran fins el seu Sant Sepulcre, quedant-se la mare de Déu en Soledat.

Encara que no s'ho cregueu, som uns privilegiats al tindre aquest moment d'unió, sense protagonismes, de vertadera germandat, en el que podem admirar tots els passos que té la nostra localitat, fruit dels esforços de tants i tants ontinyentins durant dècades.

La solemnitat del divendres donarà pas al moment de l'amargura, representat en l'Ofici de Tenebres, un encontre amb el cos de Crist jacent. Un vertader velatori presidit per la

magnífica escultura de Benlliure i organitzat per les confraries del Crist de la Palma i del Sant Sepulcre.

La llarga espera del dissabte acabarà amb el moment que dona sentit a la nostra fe: la resurrecció de Jesús, anunciada amb alegria per les campanes de les parròquies de la ciutat i pel so dels panderos dels confreres reunits a la Plaça Major.

I com no, aquest moment de goig no podia acabar de millor manera que amb un reencontre el diumenge: el de la Verge de l'Esperança i Crist Resucitat!

Vertaderament, repassant la intensa activitat que es duu a terme des de dijous sant fins al diumenge de Pasqua, estarem d'acord en que sou un regal per a tots els que no formem part de cap confraria.

Vosaltres doneu el vostre temps i el vostre esforç de manera gratuïta, “por amor al arte” com solem dir. Poseu de manifest l'actualitat del relat bíblic de la setmana santa, perquè tot aquell que pense que estes activitats són coses del passat, que estan desfasades i res tenen a vore amb el món modern, està molt equivocat.

I açò ho vaig vore clar fa ara uns deu dies, quan anava peregrinant a Santiago de Compostela en companyia dels meus alumnes de 4t d'ESO.

Anàvem de camí a Palas de Rei quan un grup de xiquetes i xiquets va començar a dir-nos que no podien més, que es morien!, que necessitaven descansar, encara que fora en un marge del camí.

Parats com estaven, un altre mestre em va cridar l'atenció sobre un creuer que estava proper a nosaltres, i que si no hagués sigut pel cansament extrem dels meus alumnes, no hauria tingut l'oportunitat de mirar-lo de prop.

Precisament aquell dia jo anava caminant i pensant en com enfocar algunes parts del pregó, i vaja quin regal em vaig emportar! Voleu vore-lo?

Es veuen imatges del creuer, del segle XVI, amb detalls de la crucifixió: Jesús crucificat a un costat, i als peus una calavera com a símbol de la mort; darrere, la

verge dolorosa, amb Jesús als seus braços, i als peus de la creu, una escala, martell, tenalles i uns claus, símbols de la crucifixió.

Així es que allí estava jo, amb xiquetes que deien morir-se de cansament, i observant els símbols de la mort de Jesucrist.

I vaig pensar en el paralelisme tan bonic que la setmana santa tenia amb allò que estàvem experimentant, i que és extrapolable a la vida diària de qualsevol de nosaltres: aquell dia empeníem la marxa frescos i amb alegria, amb els nostres companys que ens donaven ànims.

La mateixa sensació podrien tindre els deixebles de Jesús entrant entre palmes a Jerusalem, amistat, joia, entusiasme.

Un va fent el camí i té senyals que pot observar i que l'orienten. Jesús en si mateixa era la senyal per als seus deixebles.

A mesura que el temps passa els kilòmetres van acumulant-se; els amics, amb diferents ritmes de caminar comencen a distanciar-se, fins que et quedes a soles. Aquest és el moment en què els dimonis del cansament, del dolor muscular, del pes de la motxilla... comencen a temptar-te: per què no tires la tovallola? Per què no et rendixes? I és en aquestos moments quan hem d'assumir que encara ens queda un últim esforç i hem d'estar més decidits que mai.

Jesús es va quedar soles a Getsemaní, amb els seus dubtes, les seues incerteses. Quan el silenci i la soledat són les teues companyes de viatge, no tot el món està preparat per afrontar-lo. De vegades, podem caure davant la temptació del “jo no puc més”. A qui no li ha passat en la seua vida? Feina, amistats, la parella, la família... Quantes voltes no hem pensat en rendir-se?

I és, en eixe moment concret quan hem de ser conscients del vertader regal que tenim: la fe. Fe, per tindre la certesa de que si continuem endavant i ens mantenim fermes en la decisió, arribarem a la nostra destinació.

Travessarem un terreny difícil, voldrem plorar i demanar ajuda, ens pareixerà patir i morir... però la principal font d'energia la continuarem tenint al nostre interior. I després d'aquest moment en què pareix que no hi ha esperança, una mà amiga ens estira per tal de continuar i arribar al final del camí, a la plaça del “Obradoiro” on, miraculosament, tot el món ressuscita.

De veritat algú pot pensar que la setmana santa és algo fora de lloc, que no és actual?

A partir del proper cap de setmana aneu a eixir als carrers per recordar-nos que Déu, que s'havia fet home, va patir, va morir i ressuscità per salvar-nos a tots.

Gràcies per exterioritzar el que tanta gent pensem i sentim; gràcies per mantenir vives les nostres arrels culturals i religioses, i gràcies per recordar a tots que servir als altres sense esperar res a canvi és posar de manifest el principal manament que Jesús ens va deixar.

Per acabar el meu pregó, vaig a compartir altre regal que m'han fet aquesta setmana, com eixos xicotets detalls que es converteixen en algo gran.

Vull compartir amb vosaltres una oració que em va moure per dins i crec que és aplicable per a tots els presents. Diu així:

¿Qué corona es esa que te adorna,
que por joyas tiene espinas?

¿Qué trono de árbol te tiene clavado?
¿Qué corte te acompaña, poblada
de plañideras y fracasados?
¿Dónde está tu poder?
¿Por qué no hay manto real
que envuelva tu desnudez?
¿Dónde está tu pueblo?

Me corona el dolor de los inocentes.
Me retiene un amor invencible.
Me acompañan los desheredados,
los frágiles, los de corazón justo,
todo aquel que se sabe fuerte en la debilidad.
Mi poder no compra ni pisa,
no mata ni obliga, tan solo ama.
Me viste la dignidad de la justicia
y cubre mi desnudez la misericordia.
Míos son quienes dan sin medida,
quienes miran en torno con ojos limpios,
los que tienen coraje para luchar
y paciencia para esperar.
Y, si me entiendes, vendrás conmigo.

Vos desitge de tot cor que pugueu anar amb Ell, que és camí, veritat i vida.
Gràcies i feliç setmana santa.